

בהיכלו

פרשת אחרי קדושים תשפ"ה

גליון מס'
164

המבחן //

// להתלבש בענן

אי אפשר בשום אופן לזכות לגלוי אלוקות, להתקרב אל השם יתברך, מבלי שיהיו מניעות, זהו המבחן הגדול - האם פשיעמדו מולך המניעות והעכובים אף על פי כן תמשיך ברצונותך להיות איש כשר ולא תתבלבל משום דבר, או שחס ושלום תשאיר בחוץ.

חכמינו הקדושים מתארים את ההכנה של משה רבנו לקבל את התורה - "משה עלה בענן, ונתפסה בענן, כדי לקבל תורה לישראל בקדשה" (יומא ד ע"א), אי אפשר לקבל את התורה, לזכות לאיזו קדשה שתהיה, אלא על ידי ענן - פסויים ומניעות. כשאדם רוצה להתקרב אל הצדיק האמת, זה שיכול בלמודיו המאירים להפיח בו חיים חדשים בעבודת השם יתברך, שולחים לו מניעות (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ס"ו), ואם שובר את כל המניעות ולא מתאשז אז יזכה לקבל הרבה טוב על ידי ההתקרבות אל הצדיק.

אי אפשר לזכות לאיזו קדשה שתהיה, אלא על ידי ענן - פסויים ומניעות

התורה הקדושה מגלה לנו בפשטנות את הסוד הזה, הקדוש ברוך הוא מצוה למשה לרבנו לומר לאהרן הפנה את הדרך להתקרב אל הקדש, והלמוד הזה הוא עבור כלנו - הפנה מרמז על כל יהודי שרוצה להתקדש ולחזור בתשובה שלמה, ואל יבוא בכל עת אל הקדש, אם האור הוא ללא צמצום - אפשר ליפול, הלמוד הנכון הוא - "פי בענן אראה אל הכפרת", אי אפשר לקבל ממנו יתברך אלא על ידי "ענן" - המניעות והעכובים ששולחים לאדם שרוצה להתקרב אל השם יתברך, והבו למעשה!

(על פי זאת התורה פרשת אחרי סימן ב)

הפרשה שלנו מגלה לנו את סוד ההצלחה בעבודת השם, מה נוכל לעשות אחרת מבני אהרן הפנה שמתו בעת "בקרבתם לפני ה'". "מות" אינו רק ממש כפשוטו, כל גפילה והתרחקות יש בה בחינה של מות.

אז איך מתקרבים בצורה הנכונה?

מגלה לנו רבנו הקדוש (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קטו): אדם שהיה רחוק עד עכשו, וכעת מתעורר ללכת בדרכי השם יתברך, מיד מגיעה מדת הדין ומקטרגת עליו - זה שעד עכשו הלך בשרירות לבו יזכה כעת לכל הנעם והמתקנות?!

אלו הם כל הקשיים והמניעות שעומדים לפני האדם, מנסים לחסם לו את הדרך לחיים טובים.

אבל הקדוש ברוך הוא חפץ חסד, ורוצה בתשובתך של רשעים ולא במיתתם, ולכן הוא מלביש את עצמו בתוך המניעה, כדי שתהיה לאדם בחירה, שעדין יהיה באפשרותו להתגבר על כל הקטרוגים האלו, ושכן יזכה להאיר את חייו. אם אין לאדם שכל, והוא רואה שתכף כשהוא רוצה לחזור בתשובה, בדיוק אז מתחילים להתגבר עליו הקשיים, הוא מתאשז וחוזר לאחוריו, בדמיונו הוא מחליט שלא צריכים אותו.

אבל הבר דעת, הוא יודע שגם בתוך המניעה נמצא הקדוש ברוך הוא, שרוצה בו, ומחפה שיתגבר וימשיך ברצון עקש דקדושה! הוא יודע ששום דבר בעולם לא יכול לרחק אותו ממנו יתברך, אפילו שעשה מה שעשה הוא - הקדוש ברוך הוא נמצא אתו עמו ואצלו.

אתה כבר יודע!

שח מוהר"ן ז"ל -

אנו מודים להקדוש ברוך הוא ש"הבדילנו מן התועים", בלשון רבים, כי יש תועים בשנים:

הראשונים - אלו שבכלל לא יודעים מרבנו ז"ל, וחס ושלום מתנגדים ומבזים את עצותיו הנפלאות.

והשניים - אלו שיודעים מרבנו ז"ל אבל לא זוכים להם את העצות, ועליהם הרחמנות גדולה יותר, הנה כבר אתה מכיר שיש עצות נפלאות איך להתקרב אל השם יתברך בזה העולם, היכן אתה?... מילא אדם שאינו מכיר בכלל, הרי הוא פתינוק שנשבה, והוא לא יזכה, אבל אתה כן זכית לדעת מרבנו, ושמעת את דבריו הנפלאים, איפה אתה?! ונכנסים בלבולים: "אבל פלוני אמר שדבר רבנו אינו כזה... ואינו כזה..." ויש כל מיני טענות, על זה אנו אומרים: "ברוך הוא אלקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים".

(אשי ישראל פרשת בחקותי תשפ"ב)

להתחזק ביותר באהבת החברים

בעזרת ה' יתברך, יום 1 ערב שבת קדש לסדר אחרי קדושים י"א
אדר (הולולא של הרב הקדוש רבי נפתלי צבי מרופשיץ זי"ע) כ"ו
לנ"טמונים התשפ"א

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אנשי
שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי
בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכנתו תמיד.

השבת קוראין פרשיות אחרי מות קדושים והם פרשיות
של קדשה וטהרה עליונה, פרשת אחרי מות הרי כתיב בו
כל עבודת יום הכפורים הקדוש, והוא הפרשה שקוראין בו
ביום כפורים הקדוש, וגם בסופו כתיב פרשת עריות, שגם
קוראין אותו ביום הכפורים במנחה, וכן פרשת קדושים
הרי כל גופי תורה כתובים בו, שהם של המצוות שבין אדם
לחברו, לא תקם ולא תטר וגו' ואהבת לרעה כמוה וגו', ויש
לומר בפשטות בענין חבור שני פרשיות אלו, שהרי חכמינו
הקדושים אומרים (יומא פרק ח) עברות שבין אדם למקום, יום
הכפורים מכפר, עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים
מכפר, עד שירצה את חברו, ולכן מיד אחרי כל סדר עבודת
יום הכפורים, מתבארים היטב בתורה כל המצוות שבין אדם
לחברו, כדי שאדם ישוב בתשובה שלמה עליהם, וירצה
את חברו, ואז יהיה נמשך עליו קדשת יום הכפורים, ויזכה
לטהרה עליונה.

ותמיד קוראין פרשיות אלו בימי העמר הקדושים, שהוא
הזמן שצריכין לתקן את פגם תלמיד רבי עקיבא שמתו
על שלא נהגו כבוד זה בזה, והתקון שלהם היה רבי שמעון
בר יוחאי והתלמידים, שאמרו (זהר נשא קכח ע"א פאדרא רבא)
אנו בחיבותא תליא, שכל הקדושה שלנו תלויה באהבה
וחביבות שבינינו, ועל כן חוגגים השבוע ההולולא רבא של
רבי שמעון בר יוחאי בל"ג בעומר, כדי להזכיר את עצמנו על
גדל נחיצות מדת אהבת החברים, ואיך זה מכשיר את האדם
להיות כלי לקבל בתוכו כל ההשפעות העליונות.

על כן בוא נבוא משבת זאת להתחזק ביותר באהבת
החברים, ונתפלל הרבה אל השם יתברך שנוזק כלנו כאיש
אחד בלב אחד לחזור בתשובה שלמה לפניו יתברך, והן אל
כפיר ולא ימאס, שאין הקדוש ברוך הוא מואס בתפלת
הרבים, ועל ידי זה נפעל ישועה שלמה שנוזק לצאת מן
הגלות ולראות בבנין בית המקדש ובהתגלות שכנית עז
יתברך לכל העולם כלו.

המאחל לכם שבת שלום ומברך!

יפח שמחה רבין רצני

לכלם או רק לצדיקים גדולים?

שלום וברכה לכבוד קדשת מוהרא"ש שליט"א. האם העצה
של "אחד היה אברהם" שגילה לנו רבנו - שאדם צריך
לעבד את השם יתברך כאלו רק הוא נמצא בעולם ולא
להתפעל מאף אחד
שיכת לכלם או רק
לצדיקים גדולים?

תשובה

בעזה"י יום א לסדר
במדבר כ"ה א"ר
התשע"ג

שלום וברכה אל
נתנאל גרו יאיר, לנכון
קבלתי את מכתבך.

רבנו ז"ל גילה לנו
את הגלוי הנפלא הזה

על פי (יחזקאל ל"ג) "אחד היה אברהם", שאברהם אבינו עבד את
השם יתברך בבחינת אחד, הינו שלא הסתפל על שום מונע ומעכב
שבעולם שרצה למנע אותו מלעבד את השם יתברך, לא על אביו,
ולא על אשתו, ולא על ילדיו, ולא על שום בריה שבעולם, רק הלך
בבחינת אחד, ולא בלבד עצמו משום בריה, ואמר רבנו ז"ל שדבר
זה שייך לכל בר ישראל הרוצה לחזור אליו יתברך, ראוי לו שלא
יסתפל על שום בריה שבעולם הרוצה למנע אותו מלהתקרב אל
הקדוש ברוך הוא, וזה כלל גדול שעל פי רוב בני אדם מונעים עצמם
מלעשות מצוה או מלעשות איזה דבר שבקדשה, מחמת בני אדם
המונעים ומלעיגים עליהם, ולכן התחיל השולחן ערוך "ואל תבייש
מפני המלעיגים", להורות שאם אתה רוצה לקיים את כל אשר נאמר
בד' חלקי השולחן ערוך, שלא תתבייש בכלל מפני המלעיגים, כי מה
אתה צריך להתפלבל מהם?

וזה הכלל הכי גדול ביהדות לא להתפעל משום בריה שבעולם,
יהיה מי שיהיה, בשעה שאדם רוצה להתקרב אליו יתברך, ולקיים
מצוותיו יתברך, אסור להתפעל מאף בריה, ולא להסתפל על שום
מונע ומעכב, ורק כך יוכל לנצח.

ומוהרנ"ת ז"ל הרבה לדבר מזה (לקוטי הלכות פסח הלכה ט') שזה הענין
של ספירת העומר הנאמר בה (ויקרא כ"ג ט"ו) "וספרתם לכם", שכל אדם

אצל

רבי שמעון

תמיה: אין כאן מחלקת כלל, אראה לכם כי אלו ואלו דברי אלוקים חיים, אתה יכול להיות אדם שחי בזה העולם עם שתי רגלים יציבות על הקרקע, עם אשה וילדים, ואתה מפרנס ומחנך אותם, **ויחד עם זה להיות קשור בשמים, אין זו סתירה!**

אם אתה חושב שהעקר זה לעוף בשמים, שעובד ה' לא אמור להיות שייך בכלל לזה העולם, כאלו האשה והילדים הם מניעות לעבודת השם אמיתית, **אין זו הדרך נכונה כלל.** וגם מהצד השני: אם אתה חושב שבגלל שאתה טרוד על פרנסה ומנח בגשמיות, אתה בכלל לא מכין את השפה הזו של "שמים", **בא רבי שמעון בר יוחאי ללמד אותך שאתה כן שייך, תחבר גשמיות ורוחניות.**

// איך באמת?

השאלה הגדולה היא איך באמת מחברים שמים וארץ, את הגוף המגושם והגס שלנו, עם כל טרדות העולם הזה, לעבודת השם נעימה? בא רבנו הקדוש, שמגלה את למודי רבי שמעון בר יוחאי לכלם, ונותן לנו את הדרך - "שמעתי בשם רבנו ז"ל שאמר גם לכמה אנשים: **מחמת שהגוף שלכם עב מאד ועז וחזק וכו', על כן דאפסטי איהר איהם אסאף אן דולען [אתם צריכים להטריד הרבה] עם דבורים קדושים מענין התכלית"** (חיי מוהר"ן סימן תמ"א).

בתוך כל הגשמיות, תגוב זמן לדבר אל הקדוש ברוך הוא, כמה דקות בכל יום שאתה משוחח עמו יתברך, מודה על כל מה שיש לך, ומבקש על כל פרט ופרט של חייך, **עם כל דבור ודבור אתה מקשר את החיים שלך, את הארץ, אל השם יתברך.**

(על פי אשי ישראל פרשת ברוכותי תשפ"ב)

ל א משנה איפה נהיה פיזית בל"ג בעומר, אם הלב שלנו ישתוקק להיות אצל רבי שמעון, שם נהיה, עם כל ההשפעות הטובות והמתנות שרבי שמעון מחלק ביום ההלולא שלו. גם אדם שנמצא במרון גדוקא, ורוקד ומפזז בהתלהבות, צריך לבקש ולדעת - מה נותן לנו רבי שמעון, **מה הם הלמודים הקדושים שלו שעל ידם מתקיימת ההבטחה - כי לא תשכח מפי זרעו - זה יחיה אותנו ויחזיק אותנו בגלות הזו.**

// סיר ומכסה

רגיל היה מוהר"א שז"ל לחזר על נקדה זו: הנהר הקדוש מגלה לנו איך שיש אלוקות בתוך הגשמיות, בתוך הבית שלך, בחיי היום יום.

במדרש (בראשית רבה א, א) מובאת מחלקת מה נברא תחלה, השמים או הארץ, בית שמאי אומרים שמים נבראו תחלה, ובית הלל אומרים הארץ נבראה תחלה, בא רבי שמעון בן יוחאי ואומר: **"תמה אני היאך נחלקו אבות העולם בית שמאי ובית הלל על ברית שמים וארץ, אלא שאני אומר שניהם לא נבראו אלא כאלפס וכסויה" - כמו סיר והמכסה שלו, יחדיו.**

השמים מיצגים את הרוחניות, עבודת השם בתכלית ההתלהבות, אומרים בית שמאי - זה העקר! אבל לא כל אחד אוהז בזה, בפרט לא בתחלה, איך אפשר בעולם הזה להגיע לכזה מקום?

לעמתם בית הלל, בדרך של הלל שהיה זה שייכל לקרב גרים, עם סבלנות עצומה לכל אחד, מדברים על עבודה שיותר מצויה לאנשי העולם הזה, הארץ נבראה תחלה!

בא רבי שמעון בר יוחאי עם למודו הנפלא, לא מחדש שיטה נוספת, אלא

צריך לספור את הימים לעצמו, ולא להתבלבל מאחרים כלל, אין אחד בזה העולם כלל רק הוא והשם יתברך, וכן פרש (בראשית י"ב א') "לך לך" שהקדוש ברוך הוא ציווה את אברהם לך לך, הינו תלך אל עצמך, אל התבלבל מאחר כלל.

ובאמת אדם צריך לדעת שבו תלוי כל העולם, כמאמרם ז"ל (סנהדרין ל"ז). חייב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם, ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ה') נמצא אם העולם נברא רק בשבילי, ועל כן צריך אני לראות בתקון העולם, ואמרו חכמינו הקדושים (יומא פ"ו:) יחיד ששם מוחליו לכל העולם כולו.

ולכן ראוי לכל בר ישראל לידע שהוא היחיד שבו תלוי תקון העולם, ואם כן למה לו להתבייש ממישהו? כי באמת ראו בכל הדורות שקם אחד מיחד והאיר את כל העולם כולו באורו יתברך, ומזה רואים את הכח של כל אחד ואחד שיש בכוחו להאיר את כל העולם כולו עם אמתת מציאותו יתברך, ולהפך לא היה חסר במשך הדורות שקם רשע מרשע אחד חוטא ומחטיא את הרבים, ונקלקל לדורות וכו' וכו', והרב הקדוש מסאטמאר זי"ע פרש פעם בליל הסדר את מה שכתב בעל ההגדה "אחד חכם אחד רשע", שראו בחוש שהיה חכם אחד בעולם כגון הבעל שם טוב הקדוש זי"ע וכן הגר"א זי"ע שזכו וזכו את כל העולם כולו, והרבנו חכמה, אמונה, תורה וקיום מצוות מעשיות בעולם, וזה לעמת זה ראו רשע אחד שהיה בעולם וגרם שמיליונים יהודים יצאו מן הדת רחמנא ליצלו.

ולכן צריך כל בר ישראל לידע שהוא היחיד שנגשלה לזה העולם לחזק ולעודד ולשפח את כל בר ישראל, ויתאמץ מאד לעסק בקירוב רחוקים, ויפיץ תורה בעולם, ויגלה את אמתת מציאותו יתברך בעולם.

המאחז לך ברכה והצלחה מן השמים

עסקה של ילד

שמו הקדוש נודע בשערים לצדיק נורא: הרה"ק רבי חיים מטשערנאווין זי"ע, בעל "באר מים חיים", וביחוד גדל ההארה הגדולה שראו אצל בימי השבת קדש.

בצעירותו, היה רבי חיים זי"ע מלמד דרדקי. במסירות ובשמחה היה לומד ומתפלל עם תינוקות של בית רבן, ומחנכם על פי יסודות הקדושה והטהרה, שיראו כלם אשר זרע ברך ה' המה.

לא רק 'מלמודות' היתה מלאכתו - מלאכת הקדש, אלא גם 'דגמא אישית' לחניכיו, ועל כך נסוב ספורנו:

פעם למד רבי חיים עם הילדים את הפסוק (דברים טו, י) "נתן נתן", והזכיר את פרוש רש"י הקדוש:

"אפלו מאה פעמים"; והחל רבי חיים מתאר בפני הילדים את גדל חשיבות מעלת הצדקה, ועד כדי כך שאם עני מבקש צדקה - צריכים לתת לו אפלו מאה פעמים, ולא להתרשל מכך בטענה של "כבר נתתי"...

שמעו הילדים והפנימו את הדברים, אף אחד מהם החליט לעשות מעשה...

- 'אם הרבי מדבר עמנו מזה, מן הסתם שהוא כבר אוזח בזה, אם-כן אלך ואנסה'... הרהר התלמיד.

מפחשבה למעשה, הלך התלמיד ובקש מאביו מאה מטבעות כסף פשוטות. נטל את המטבעות, ושם אותן בתוך שקיק מיוחד, ושם פעמיו לעבר התלמוד-תורה.

בדרך, נגש הילד לאחד מענני העיר שהושיטו יד בשולי הרחוב לקבל איזו נדבה, ואמר לו: 'בא ונעשה עסקה...' העני התפלא - 'לך מדבר על עסקאות?'... אף בטרם גמר מחשבתו, וכבר הרצה בפניו התלמיד: 'תקבל ממני כמה מטבעות של כסף, אף תנאי אחד יש

לי: בא עמי אל התלמוד-תורה, וראה היכן אני נכנס ללמוד, תמתי'ן בחוץ, ובכל כמה דקות תפנס ותבקש צדקה מהרבי שלי, ותעשה ככה מאה פעמים!..."

שמח העני, ותכף הסכים ל"עסקה" של הילד. אם משלמים - למה לא?...

נכנס התלמיד לחדר הלמוד, והגיש לרבו את השקיק של מאה המטבעות, באמרו תרוץ מסים מדוע הביא זאת תרומה למלמוד...

הניח הרבי את שקיק הכסף, והמשיך בלמודו עם התלמידים.

חלפו להן דקות ספורות, והנה העני מופיע בפתח. 'רבי', פנה אל המלמד, 'התוכלו לתן לי איזו נדבה לצדקה?'. תכף-ימיד נטל הרב מטבע מן השקיק הכסף, והעניק לעני.

לא עברו כמה דקות, והנה שוב העני בפתח. שוב מבקש נדבה. שוב מעניק הרבי מטבע במאור פנים ובשמחה... ואכן, כך הגיע העני מאה פעמים, ורבי חיים זי"ע לא אבד את סבלנותו כלל!

ראה התלמיד שאכן "נאה דורש ונאה מקים", ואם הרבי למד אותם שצריכים לתן צדקה "אפלו מאה פעמים" - בודאי שהוא אוזח בזה...

'עובדא למעשה': הפח המיוחד שיש לעם ישראל, הוא כח ההתמדה. אפלו אם כבר למדתי אתמול משניות, גמלתי חסד, הנחתי תפליו, התפללתי, היום אני עושה את זה עוד הפעם עם אותה התלהבות! ואף אם נתתי כבר צדקה - אני נותן עוד הפעם בשמחה! מאה פעמים? מאה פעמים! 'אשרי העם שפכה לו'...

(קובץ ישא-איש חנוכה תשפ"ד)

צמצום

ואל יבוא בכל עת אל הקדש (ויקרא טז, ב)

// השעות

זה יצר הרע גדול שיש אצל בני אדם, שהם חושבים שיהיו צדיקים גדולים בכך שיעשו דברים למעלה מכוחם, או דברים שלא צוו אותם, ועל ידי זה יזכו להתקרב אליו יתברך.

// אתה לא מכווה

ובאמת טעות היא בידינו כי כלל גדול בעבודת השם יתברך שצריך האדם לצמצם את עצמו, ובלי מדת הצמצום אי אפשר בשום פנים ואופן להתקרב אליו יתברך, כי רבוי אור גורם לשבירת הכלים ואחר כך נעשה לו חשך גמור, כי האדם אינו מכווה ובכל פעם צריך לעשות מה שיכול לפי הזמן השעה והיכלת.

// לשמח עם כל נקדה

העקר בעבודת השם הוא הרצון, שיחזק את עצמו ברצון ובכסופים חזקים אליו יתברך, וירצה לעשות רצונו ולקיים מצוותיו, וכל נקדה ונקדה שזוכה לחטף תהיה יקרה מאוד אצלו, וזו עקר עבודת האדם - שכל נקדה שזכה לעשות בעבודת השם יתברך תהיה חשובה בעיניו וישמח עצמו בזה מאד, ועל ידי זה יצליח בחייו, אשרי לו.

(שיחות מוה"ר א"ש חלק ז, ערך צמצום)

להצטרפות
למוציא
העלון
צרו קשר:
053-2259191

לזכות
צבי
יהודה
ברוך בן
ליטל

לזכות
ורחמנות
ר שלמה
ברוך בן
רבקה

077.2233.223

845.510.6314 בארה"ב

שיחות נפלאות
מאת מורינו
הרה"צ ר'
יחזקאל לעזר
שליט"א

צוות
אמיתי

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: BRESLEV.SHELY@GMAIL.COM

לציין בהערה:
עבור גיליון בהיכל

בנדרים פלוס:
קופת "ידידי עיר ברסלב"

בנק מרכזית, סניף: 725
מספר חשבון: 26437

בהעברה בנקאית:
ע"ש "ידידי עיר ברסלב"

להשתתפות בזכות הגדולה
בהדפסת והפצת הגליון